

mijmering / kroning

Het zal niemand zijn ontgaan, vorige week was de kroning van Charles en Camilla. Vooral van Charles, die van Camilla stelde niet zoveel voor. Kwestie van een kroon op haar hoofd, als ik me goed herinner hoefde ze niet eens ergens ja op te zeggen. Ze frunnikte na het plaatsen van de relatief eenvoudige kroon nogal onprotocollair aan haar haren en dat was het dan wat de koningingemalin betreft.

Ik heb niet gekeken op het moment zelf, maar het was onmogelijk om er niets van mee te krijgen. En hoe meer ik ervan zag, hoe fascinerender ik het vond. 'Wat een flauwe kul', was een veel gehoorde reactie

in allerlei toonaarden, 'toch niet meer van deze tijd'! Dat klopt, en daarom was het zo mooi! Zoveel vertoon, zoveel symboliek, zoveel voorgeschreven onbegrijpelijkheden, zoveel eeuwenoude en gekoesterde traditie. Wij Nederlanders hadden tien jaar geleden ook een kroning. Dat was ook een serieuze aangelegenheid, maar daar kwam heel wat minder 'flauwe kul' aan te pas. Ik vind het werkelijk fascinerend hoe in een ontwikkeld land, in een tijd dat realiteit en nuchterheid het hebben gewonnen van verhalen en verbeelding, zich zo gretig kan overleveren aan traditie. Het kleinste detail had een historie en een verhaal. Het waren bij elkaar zoveel verhalen - waar of niet, dat maakt niet uit - dat je er een encyclopedie over kunt schrijven. Hoe mooi is het om je op zo'n dag daaraan te kunnen overgeven? Dat op zo'n dag, met als hoogtepunt het onzichtbare zalvings-ritueel achter die aandoenlijke schermen, honderden eeuwen geschiedenis herleven in een tijd dat kunstmatige intelligentie de gemoederen bezighoudt en Mars bijna binnen handbereik is?

Het is natuurlijk wel zo: als je dit doet moet je erin geloven of op z'n minst in willen geloven. En dit geldt niet alleen voor de hoge geestelijken en andere belangrijke hotemetoten in de buurt van het altaar, maar ook voor de duizenden kleine luiden die alle paraferalia hebben gepoetst en opgelapt en de vele klokkenluiders in het land.

Mooi was steeds het gezicht van Charles. Mild, welwillend gelaten, wetend dat aan alles een einde komt en er de volgende ochtend weer gewoon een pannetje scrambled eggs op de ontbijttafel staat.